

80 anys i com a nous!

► El conseller d'Editorial Menorca **Miquel Seguí Puntas** analitza les etapes i les transformacions que ha viscut **Es Diari**

Miquel Seguí Puntas

Economista

ELS MEUS PRIMERS CONTACTES

Ja fa molts anys, quan era fiet, mon pare de tant en tant ens duïa al diari, només una estoneta deia, de camí cap a sa Punta Prima. D'aquells temps tenc molt gravat a la memòria la imatge del teletip, aquell curiós aparell que tancat en una petita habitació de mig metre quadrat anava escopint, incansable, tot el que anava passant pel món. Era la nostre enllaç amb l'exterior de l'illa, encara que era una connexió ben filtrada pel règim mitjançant l'Agència EFE.

De la mà dels meus records voldria passejar per les tres grans transformacions que ha sofert el nostre diari per il·lustrar la seva proverbial capacitat de metamorfosi i d'adaptació als canvis que li ha permès arribar als seus primers 80 anys.

LA PRIMERA TRANSFORMACIÓ, DE DIARI FALANGISTA A DIARI MENORQUÍ

Pocs anys abans de la imatge del teletip, als 50 dels segle passat, primer el Sr. Cots, i després també Guillermo de Olives, Francisco Hernández i mon pare, Mateu Seguí, van assumir la conducció del diari. Aquella va ser la primera gran transformació del diari que havia fundat Agustí Jansà, l'any 1941, com a mitjà afecte al nou règim franquista. En el canvi es va decidir fer de la informació local el centre del seu contingut i deixar de ser un portaveu manifest del règim, tot respectant les regles informatives imposades per la dictadura. El lema que amb tota bona voluntat els va guiar, i que sempre ens recordava en Guillermo de Olives, va ser "El diario de todos los menorquines".

En aquella etapa, fer viable l'empresa en un lloc molt petit en uns temps de poques alegries econòmiques, va suposar un esforç titànic. Les grans cadenes de diaris del moment i algun diari proper els hi van tancar les portes a qualsevol ajuda.

A més de les dificultats financeres, hi hem d'afegir absurdes dificultats administratives i de la censura. A poc a poc, però, el diari va anar reeixint, va saber sortir endavant. L'entranyable equip humà d'aquell diari (Paco Pons Capó, Antoni Verger,

3 d'abril de 1987: L'economista Miquel Seguí Puntas s'incorpora al Diari com a gerent amb el bisbe Antoni Deig, Marcos Carreras, Eduardo Victory, Roberto Mir; el seu pare, Mateu Seguí, 'es doctor Seguí'; i el director, Bosco Marqués.

Gabriel Fiol i tants altres) armats de molt estoïcisme i del necessari escepticisme, van fer possible aquell petit miracle diari.

Un dels moments que més record, a finals d'aquella època de consolidació, va ser l'arribada de la rotativa offset que es va comprar al Diari de Mallorca i que va permetre jubilar les velles lino tipies i la rotoplana. A la seva estrena vam haver d'esperar fins a mig matí a què el diari arribés a ca nostra, encara amb aquella olor tan especial de la tinta humida, era el número especial de Nadal. També record moments més complicats, sempre vinculats a les difícils relacions amb un règim autoritari que volia perpetuar-se. Així record les greus i negatives conseqüències que va tenir pel diari i els seus patrons, l'atreviment de publicar un article propugnant el no en el referèndum convocat per Franco.

LA SEGONA TRANSFORMACIÓ, CAP A UN DIARI MÉS PROFESSIONAL TOT INTENTANT ADAPTAR-SE ALS NOUS TEMPS DE LLIBERTAT

Per fi van arribar al país la democràcia i els aires de llibertat i el diari va saber guanyar-se un espai obrint-se, sense por, als nous temps. Van ser uns moments en els que molts diaris no van saber adaptar-se i van sucumbir, uns ràpidament, d'altres després d'un llarg i llàgim final (Ya, Diario de Barcelona, Pueblo,

«Els bisbes de la Diòcesi han sabut vèncer la temptació de fer un diari molt més a la mida del seu propietari»

El Correo Catalán, Información, El Noticiero Universal, Baleares, etc). Van néixer moderns diaris que els que van agafar el relleu (El País, El Periódico). El Diari Menorca, com molts altres diaris locals i regionals ben arrelats a la seva terra, va saber transformar-se en un diari guiat pel rigor informatiu i la pluralitat. Tots els fets rellevants havien de ser publicats amb un tractament objectiu. Totes les opinions respectuoses havien de tenir cabuda.

Un dels primers fets informatius, potent i impactant, que va permetre comprovar la transformació del diari, va ser la polèmica sobre es Freginal. Sense por a les autoritats, el diari va recollir els fets i les opinions perquè la ciutadania en tingués coneixement.

El diari es va anar modernitzant. El senyor Cots va cedir les seves accions al Bisbat i la gestió es va posar en mans de professionals ben preparats. Després de deu anys com a director, durant els quals va manlleva moltes ho-

res a la son i a la família, el compromís s'ho mereixia, mon pare va deixar el càrrec per donar pas a la professionalització. Ho va anunciar per sorpresa de tots al sopar de Sant Antoni de 1976. Curiosament, en aquell mateix sopar de Sant Antoni, un jove nissim Josep Pons Fraga, actual editor del diari, va guanyar i rebre el Premi Mateu Seguí Puntas per un dels seus primers treballs periodístics.

Van venir directors joves i ben formats periodísticament (Joan Cantavella, Juan José Morales, Joan Bosco Marqués) que van saber dinamitzar una redacció que traspuava molt d'entusiasme i llibertat. Allà hi convivia joves i veterans de tot pelatge (MA Li món, Jaume Payeras, JC de Nicolás, Gerard Quevedo, Paco Pons Capó, JJ Quetglas, PJ Bosch, Vicente Macián...) en una barreja que podia haver sigut explosiva però que va resultar enriquidora.

Però aquesta etapa també va tenir, en els seus inicis, costos personals. A algun grup extremat no li agradaven el nous temps d'apertura i va dissenyar una estratègia de la por dirigida contra alguns estaments claus de la societat, entre ells l'església i el diari. Era molt jove, quinze anys, quan vaig viure en primera fila els embats de la caverna que es resistia a abandonar els seus privilegis. Una de les víctimes elegides va ser mon pare, i així van rebre a ca nostra cridades

telefòniques amenaçadores, atacs al cotxo, a la casa de Punta Prima, etc. Però feliçment tot es va superar, els canvis a la societat i al diari es van consolidar.

ELS ANYS TRANQUILS

Des dels vuitanta del segle passat fins al 2007 la navegació va ser tranquil·la. Una tripulació potent i estable, comandada per Marcos Carreras, Bosco Marqués i el meu germà Xavi Seguí, va saber, durant aquests 25 anys, anar consolidant i enfortint el diari, tant en el caire empresarial com en l'aspecte informatiu. Es van afrontar tots els reptes i dificultats amb decisió: edició dels diumenges, augment de paginació, introducció del color, diari digital, edició de revistes, televisió, etc. Però sobretot es va anar ampliant en qualitat i en quantitat el cor de l'empresa, la redacció, fent créixer d'aquesta manera el producte informatiu.

Durant aquest temps van anar apareixent nous mitjans de comunicació a Menorca (diaris, ràdios, televisions), quasi tots ells lligats a grups de comunicació forts de fora de l'illa. Alguns pocs han reeixit amb èxit, molts d'altres no van tenir tanta sort i van naufragar a la primera bufada de la tramuntana. En qualsevol cas, benauradament, es va acabar el monopoli de la informació, el diari ja no decidia tot sol què era i què no era notícia.

Però açò ens va dur un altre risc, el mercat és petit i per tenir el favor dels lectors la temptació d'una competència ferotge, obsessiva a vegades, pel qui ho diu abans, o pitjor, a veure qui ho diu de manera més cridanera i sensacionalista, ens podria haver fet perdre part de la tranquil·litat i la moderació. Afortunadament, de la ma d'en Bosco Marqués, ben recolzat per una redacció molt professional, aquestes temptacions es van superar.

Durant aquest període l'església va anar evolucionant, per la nostre diòcesi han anat passant diferents bisbes, tots ells amb molt bona disposició cap el diari i cadascun amb la seva personalitat. A tots ells els hem d'agrair el haver sabut vèncer la permanent temptació de fer un diari més a la mida del seu propietari. Altres mitjans de l'església van sucumbir o han creat forta polèmica. No han faltat moments on hi hagut diferències, però sempre han estat oberts al diàleg i a intentar buscar la solució més fidel a la voluntat dels fundadors de fer

Continúa en la página siguiente ►►